

dem, og hvis en Godsejer skulde mene, at han blev udsat for at give alt for store Erstatninger, saa har han det jo altid i nogen Grad i sin egen Haand ved Vildthejn paa de paagældende mest udsatte Steder eller ved Indskrænkning af Dyrebestandens at sikre sig mod at komme af med alt for store Beløb paa denne Maade.

Med Hensyn til Tiendepartsgaardene, hvis jeg maa bruge dette Udtryk — jeg haaber, ærede Medlemmer vil forstaa, hvad jeg mener med det —, saa har jeg ikke medtaget dem her i Lovforslaget, og jeg var forberedt paa, at der vilde blive gjort Indvending derimod. Det er ogsaa sket. Ikke blot det ærede Medlem Hr. Andreasen, men ogsaa det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen omtalte Tiendepartsgaardene og ønskede, at de skulde medtages. Jeg kan heroverfor kun sige — og jeg vil gerne bede ærede Medlemmer overveje dette Forhold —, at det forekommer mig at være en betænkelig Sag, at Regering og Rigsdag, efter at de paa et vist Tidspunkt i Udviklingen for at fremme bestemte Opgavers Løsning har givet en Lov, hvorefter en Del af Fæstegaarden skal overgaa til Ejeren til fri Raadighed, saa, efter at disse Opgaver er løst, tager det tilbage, man har givet, og siger: nu ophører den fri Raadighed, nu griber vi ind paa ny. Det er saa meget mere uheldigt, som der er sket den Udvikling, at en meget stor Del af disse Tiendepartsgaarde, der er overgivet til fri Raadighed, er inddraget som Hovedgaardsjorder, og dem rammer man ikke. Det er kun i de Tilfælde, hvor Godsejeren maaske netop af Hensyn til den Mand, der sidder som Forpagter, eller maaske netop af Forkærlighed for at opretholde Bondelandbruget, ikke har inddraget dem, at man griber ind. Overfor disse Gaarde foreligger Forholdet klart og tydeligt; den, der gaar ind som Forpagter, har dog vidst, hvad han gik ind til, da han overtog det paagældende Brug. Selv om jeg meget vel forstaaer, at de føler sig tilsidesat, der en Gang har været Fæstere og sad som Fæstere fuldkommen ligestillede med de andre Fæstere — det var en uheldig Bestemmelse, der kom ind i Loven, at man tillod denne vilkaarlige Nedskæring af hvert tiende Fæste, det har vakt megen Misfornøjelse, og jeg skal heller ikke være Advokat for hele den Bestemmelse, der der blev truffet —, saa forekommer det mig nu, da den er blevet truffet, vanskeligt saa sent som paa dette Tidspunkt at ville bøde derpaa. Jeg skal vedrørende dette Forhold være villig til, naar Sagen kommer i Udvalg, at drøfte det. Men at give Jagtretten til de øjeblikkelige

Brugere, hvoraf mange sidder paa en Aarskontrakt, af disse Tiendepartsgaarde vilde jeg anse for meget uheldigt og meget urimeligt, og det vilde ogsaa medføre dette, at de allerfleste af dem øjeblikkelig vilde blive opsagt, for saa vidt de vilde bruge denne Jagtret, som man fra Lovgivningsmagtens Side vilde tillægge dem.

Vedrørende Jagttegnet har der jo været gjort forskellige Bemærkninger. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte at han var betænkelig ved, at alle, altsaa ogsaa den jagtberettigede, skulde give 5 Kr. for at opnaa Jagttegn, og saa vidt jeg forstod, var det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen ogsaa betænkelig ved denne Bestemmelse. Det ærede Medlem udtalte, at Jagten her i Landet jo mere maa betragtes som Sport, end den egentlig kan anses for at være et udbyttegivende Erhverv; det er altsaa den sportslige Side af Sagen, der har Betydning, derimod ikke den økonomiske. Desværre har det ærede Medlem ikke helt Uret i den Betragtning, men det er et meget beklageligt Forhold. Navnlig er det beklageligt for Vildtet, hvis vi ser saaledes paa Sagen: Dette er Sport, og det er Jægerens Interesse, det kommer an paa, det økonomiske, hvad de faar i Jagttasken, spiller ikke saa stor Rolle. Dermed falder hele Dyrebestandens Interesser uhjælpeligt til Jorden. Jeg vil tilstaa, at hvis det ikke var muligt paa tilfredsstillende Maade at sætte Skellet mellem Jægerens og Vildtets Ret i en Jagtlov paa anden Maade end ved helt at give den ene Part Ret, gik jeg hellere med til at forbyde al Jagt i Landet, end jeg gik med til den Betragtning, at det er Sporten, det kommer an paa, og at derfor alle de, der har Lyst til at jage, bør have Lov til det. Jeg tror i Virkeligheden, vi er mere end langt nok inde paa den Betragtning, og at det, der trænges til i Øjeblikket, er, at man saa kraftigt som muligt tager Hensyn til de vildtlevende Dyr og Fugle, som vi dog alle sammen holder meget af og nødigt vil se forsvinde. Men jeg ved meget vel, at der har været meget delte Meninger om disse 5 Kr. Naar jeg har bragt det i Forslag — og det er jo ikke i Overensstemmelse med det tidligere Forslag —, er Grunden den, at det er min Opfattelse, at den Mand, som virkelig er Jæger, hvad enten han er Husmand eller Gaardmand, betaler gerne 5 Kr., og at det paa den anden Side for den, der ikke er Jæger — og det er Tilfældet med et meget stort Tal af os, jeg er Jordbruger, men ikke Jæger, og det samme ved jeg er Tilfældet med et meget stort Tal af mine Standsfæller indenfor Landbruget —, egentlig slet ikke er